

[Anne Grete Holmsgård]

når man kun udtager 2 pct. til kontrol. Så der er temmelig meget at vinde på simpelt hen ikke at modregne det, for man skulle være pokkers uheldig, hvis man var mellem de 2 pct., der bliver udtaget til kontrol. Det siger jo netop noget om, at medmindre man har et system, hvor priserne skal forhåndsgodkendes – og så kan det godt være, det er et tungt system – så har man overhovedet ikke nogen snor i disse avancer.

Lovforslaget om tantiemer og vederlag betyder rigtig nok, at man ikke kan øge tantiemerne og vederlagene, men det er specielt interessant, fordi udbytteerne ikke er med. Det var der naturligvis hurtigt nogle der fik øje på og fik lavet et ændringsforslag om, nemlig SF, og vi kan naturligvis støtte ændringsforslaget fra SF om, at udbytteerne skal medregnes, og at man ikke bare kan udstede friaktier i stedet for.

Herudover vil jeg sige, at jeg såmænd ikke tror, at der er ret mange, der bliver ramt særlig hårdt af dette her, fordi der er så mange muligheder. I øvrigt gælder loven i 2 år, men der er jo også det, der hedder naturalier, og jeg er sikker på, at fantasien inden for dette område er tilstrækkelig stor til, at ingen i virkeligheden kommer til at mærke en pind til det.

Dohrmann (FP):

Formentlig ud fra den fejlagtige opfattelse, at et dikteret stop for priser og avancer vil have nogen som helst positiv virkning i form af lavere priser, har SF med støtte af socialdemokratiet, og så vidt jeg forstod også fra VS, stillet en række ændringsforslag, hvorefter beregningsdatoen skulle være 1. marts. Disse ændringsforslag vil blot gøre et umuligt lovforslag endnu dårligere. Hvordan vil man overhovedet kontrollere de prisændringer, der er sket siden 1. marts? Enhver må kunne sige sig selv, at det er en vanvittig tanke, der her gør sig gældende.

Lov om pris- og avancestop, det lyder jo meget flot. Meningen er selvfølgelig at bilde lønmodtagerne ind, som nu bliver udsat for indgreb, skattestigninger, tvungen opsparing m.v., at priserne vil blive holdt i ro. Alle ved, at en sådan lov overhovedet ingen virkning får for priserne, i hvert fald ikke i positiv retning. Nogle har allerede forhøjet priserne, andre vil gøre det ved camouflerede forhøjel-

ser, og derfor er lovforslaget som sådant alene at betegne som en gang camouflage for ligesom at sukke det hele lidt mere ind for at få det til at glide lettere ned. Det er et molboforslag, det vil give en masse problemer for nogle erhvervsdrivende, der vil blive udsat for en masse kontrol fra monopoltilsynets side. Nogle vil blive ramt; det vil ramme i flæng: de, der er uheldige, vil få en bøde eller blive straffet på anden måde. Men som sagt, prismæssigt har forslagens gennemførelse ingen som helst betydning, i hvert fald ikke i positiv retning.

Derimod vil der måske komme nogle flere offentligt ansatte i monopoltilsynet. Der er i hvert fald én ting, der er helt sikkert, og som også skal siges om forslaget som sådant: det er et groft indgreb i den frie konkurrence. Det bedste middel, vi har til at holde priserne længst muligt nede – selvfølgelig på et rimeligt niveau – er fri konkurrence. Forslaget er et indgreb deri, og det er igen et bevis for, at det, denne regering står for, ikke ligger ret fjernt fra det, vi tidligere har oplevet under socialdemokratisk ledelse.

Industriministeren (Stetter):

Debatten giver mig anledning til et par generelle bemærkninger.

Socialistisk folkepartis og socialdemokratiets ordførere fremstiller begrebet »lønmodtagerne« og »virksomhederne« som to modsætninger, der har vidt forskellige interesser. Det er en falsk og en forkert forestilling og viser, at det er for længe siden, at man har gjort sig den ulempe at besøge en eller flere af vore mange virksomheder. Det faktiske forhold er, at virksomhedslederne og medarbejderne har en stærk og en fælles interesse i, at arbejdspladserne kan opnå en rimelig fortjeneste og dermed overleve i konkurrencen.

Det har tilsyneladende forbigået oppositionens ordføreres opmærksomhed, at vore private arbejdspladser med deres hundredtusinder af medarbejdere er ude i en konkurrencesituation. Det er vist det eneste, jeg er enig med hr. Dohrmann i. Konkurrencen er den pålidelige garanti for en rimelig og retfærdig prisudvikling. Permanente og foreløbige, tidsbegrænsede pris- og avancelove er et supplement, og de kan aldrig blive andet, og så